

בגיל שש - מצטיין הילד - בגיל שבע - מפתגר הילד כי תוך עצמו הוא

הוא עובר מקצוניות אחת לשנייה ברגי שותיו, ללא כל סיבה שחיא הנראית לעין. מעדיף הרבה יותר להיות לבד, מאשר בחברה. גיל זה הוא גם גיל הקליטה והחתיכונות המרובות. כל כשלוך פעוט נראה לו כדבר איום. מתמסר הילד לכל מיבצע או מקצוע.

בגיל 9

בן התשע מוסיף ומפתגר יותר בתוך עצמו ומעדיף להינתק מחוג המשפחה. הוא מגלה עצמיות קיצונית, חושב את עצמו לאיש העולם הגדול וסולד מפני בעלות עליו. למעשה, נוטה בן התשע הממור צע להיות מעוניין יותר בחברים מאשר במשפחה. למרות שהוא מחזר אחרי המבוגרים בגלל מה שהם עשויים לתת לו (טיולים, סיורים ושאר עניינים משותפים) הריהו מ' עוניין הרבה פחות מאשר לפגור ביהם כשלעצמו.

לכן, חשוב מאד לא לכפות דבר על ילד בגיל זה. יש לכבד את עצמאותו. אם מניחים אותו לנפשו ולחוג ידידיו ונוהגים בו כאיש מבוגר, כפי שהוא נחשב בעיני עצמו, הרי הוא מוכיח שאפשר לתת בו אמון רב.

בן התשע דואג יותר מבן השמונה. הוא רוצה ציונים טובים בבית הספר, דואג שמא ייכשל ומתערער מאד עקב כשלוך וציונים גמורים. הוא מתלונן לעתים קרובות כי שיעוריהם בתי הספר קשים מדי, במיוחד כאשר מוטל עליו לעסוק בדבר שאר נו חביב עליו; ענייני כואבות כשעליו ללמוד, ידיו כואבות כשעליו לנגן, בסנו כואבת כש' עליו לנקות משהו או לסדר את החדר.

את כל התכונות הללו יש לכבד עד לגבול מסויים, אך אין לשכוח כי זוהי דרכו של בן התשע — הימנעות מעבודה בלתי רצויה. בדרך כלל אין תכונות אלה קשורות אינן במיושם של ממש; אולם כל הטענות, ה' דאגות וההתמרדויות הולכות ופוחות בהר' רגה משתקרב הילד לגיל השלוה, הכא.

★ ★ ★

בגיל 10

אחד הגילאים הנעימים ביותר מ' נקודת ראות ההורים. הילד מצטיין ב' קלות ורואה בכך אף כבוד לעצמו. שביעות רצונו אינה מצטמצמת לגבי הוריו, משפחתו ומוריו, אלא חובקת עולם ומלואו. בהיותו שבע-רצון מהחיים מוצא הוא בקלות דרכים על מנת להנות מהם. הוא חביב בייחוסו ל' אנשים ומצפה ליחס דומה מצידם אליו.

אין עוד גיל אחרי עשר, שבו יוכו ההורים לאותה הסכמה מלאה ובלתי מסוייגת לפעור לותיהם ודבריהם כפי שזוכים הם מכנס או בתם בגיל זה.

★ ★ ★

בסיכום אומרים החוקרים: "הר' בה ממה שמכנים רוע בילדים, אינו אלא חוסר בגרות. זכרו כי יש גם צד טוב לתקור פות הרע. נסו לגלות את הטוב בזמן שאתם מחליקים על הרע."

אולם, למרות כל התגליות המדעיות במ' כונו של גול, מציינים הרופאים כי הדרישות היסודיות לאבהות ואמהות מוצלחות לא, נשתנו מאז ימי אדם וחוה, הלא הם: התכור נות היקרות של סבלנות, אהבה ושכלי-ישר.

מסובך מדי. לעתים קרובות מעריך הוא את כושרו יתר-עלהמידה ולבטחונו העצמי אין כל גבול הקשור להגיון. התפרצות המרץ המלחה את התמסרותו למבצע חוש גוררת בעקבותיה, לעתים קר' בות, כשלוך, ייאוש ואפילו דמעות. אך אין זה מונע בעד בן השמונה לשוב ולהתחיל במלוא ההתלהבות בדבר חדש כבר למחרת היום.

בן השמונה זקוק להשגחה גם בשעה שהוא מנסה לעשות יותר מדי וגם כשהוא נכשל בעשייה ושוקע בביקורת עצמית מופ' רות. אם הוא מתחיל משהו בטוב, אך מסיים אותו לא כל-כך טוב, ניתן לעזור לו להיחלץ בהרגשת כשלוך מופרזת על- ידי ריכוך סיבת הכשלוך. יש לתכנן אתו את עתידו — את אותם הימים בהם יהיה לאל-ידיו להתגבר על מכשולים גדולים יותר.

בן השמונה מוכן ליחסים הדדיים טובים. מאחר שהוא מעריך גם את מחשבתם של אנשים אחרים ולא רק את מעשיהם, הרי ההיצא שלו גדול יותר והוא שואף כמיוך לתגובה דומה מצד הבאים עמו במגע. במיוחד דורש הוא מן האם יחס מבין וקרוב. למרות שדרישה מוגברת זו עלולה להכביד על האם העסוקה תמיד, הרי אם היכולה להיענות לדרישה זו תזכה בתמורה מלאה.

בגיל עשר -

מגיע הילד לגיל הנראה אידיאלי בעיני הוריו. הוא מוכן לציית בקלות ובמסעיות לבקשותיהם, רואה במילוי אחר הוראות דבר גאוה לעצמו.

להיות טוב יותר או להתאכזב כאשר חל השלב החדש הסוער.

★ ★ ★

בגיל 6

ה' תנהגות בן השש מוכירה את זו של בן השנתיים וחצי. הילד מסוכסך תמיד ובעל רגשות תוקפנית. "אני אהרוג אותך", הריהו אחד האיומים החביבים עליו שהוא משמיעם בשעת כעס.

הוא יכול להתפרץ בפלאומיות, לחבק את אמו ולומר: "אני אהב אותך", ואילו רגע לאחר מכן עלול הוא להתפרץ באותה סת' אומית ולומר: "אני שונא אותך".

ההתפרצות יכולה להיות תוצאה מהעובדה הקטנה שאמו העבירה אחד מחפציו לחדר אחר. האם אינה מתוזה עוד את מרכז עולמו והוא מריק עליה את כל חרוננו. בכל דבר שאיננו בסדר אשמה האם.

התחלת בגרותו של בן השש דוחפת אותו לעצמאות המתבטאת ב'לא אעשה את זה! נסי להכריח אותי!'

כבן השנתיים וחצי גם בן השש הוא חסר גמישות, שלילי ותבעני. מין דבר פעוט כמו ריבה יכול להפוך אצלו לתאווה-חיים גדולה. התקוסטות נראית לו טבעית. לעומת זאת לא טבעיים לגביו שיעורי נגינה.

קשה על בן השש לקבל ביקורת, האשמה או עונש. הוא מוכרח להיות צודק, מוכרח לזכות בשבחים, מוכרח לנצח. אם אין הוא זוכה, כי אז יאשים אחרים במרימה תוך דמעות והטחות. המזור בדבר הוא שדוקא בן השש הוא זה הנוטה למעשי מרימה וגניבה.

כמה מבעיות בני השש נובעות משליחת הילדים לבית-הספר קודם זמנם. החקירות הראו כי גיל ההליכה לבית-הספר של הילדה הממוצעת הוא שש שנים תמימות, ושל הילד הממוצע — קרוב לשבע שנים. נזקקב עלול להיגרם כתוצאה משליחת הילד לבית הספר לפני גילו אך ורק משום שהינו "כל כך פיקח" או משום ש"הוא קטן רק בתודש אחד מהגיל הדרוש".

ביקור אצל דופא — לרבות רופא-שיניים — יהיה מוצלח יותר אם ילך לשם הילד ב' לויית האב ולא האם. אולם אב מרחיק-ראות לא ישב בחיבוקידיים עד שתיווצר המת' חות בין הבן לאם, אלא יעשה כמיטב יכול-תו, מבעוד מועד, כדי להפימה.

★ ★ ★

בגיל 7

גיל ההירתעות והקליטה. בהעדיפו להימצא לבדו רוצה הילד בחרר משלו, בו יוכל למצוא מקלט ולהגן על חפציו. למרות שהוא נראה לעתים כחרר הריהו מיטיב לשמוע את אשר הוא רוצה לשמוע. במגמה להפגין את אי-שביעות רצונו מ' החיים עלולה לעלות בפניו הבעת סלדנות קבועה. טענתו: "הלאוי שאני אמות!" היא טיפוסית ואין להתייחס אליה ברצינות.